

дитячий християнський журнал

Стежунка

ISSN 2194-3796

2023-3

**ХМАРА
ЧИ ВОГОНЬ?**
Пограй
з друзями

**ЛЕЛЕКА,
МІЙ ВІРНИЙ
ДРУГ**
Невігадана
історія

**ЧАС ТИХОЇ
МОЛИТВИ**
Добра порада
в малюнках

Гарна мелодія

Табеа Классен

Заміни цифри літерами з назв нот.
Перше слово – тема цього номера.

В 1 2 Н 1 3 Т 4

--	--	--	--	--	--	--

П 5 Ч И Н 6 Є Т 4 3 7

--	--	--	--	--	--	--	--

3

--

8 6 9 5 Г 5

--	--	--	--	--	--

ВІРНІСТЬ ІСУСУ

Слова Лоли КАМАЛОВОЇ

Музика Віталія КРИВЕНКОВА

Cantabile

1. Гос - по - ду І - су - су вір - ність бе - ре - жи,
 2. Вір - ність - це спа - сін - ня, віч - не дже - ре - ло,
 3. Вір - ність - це до - ві - ра на у - сіх шля - хах,

щи - ро і з лю - бо - в'ю Бо - го - ві слу - жи.
 ра - дість вос - кре - сін - ня, Бать - ків - ське теп - ло.
 бо ве - де нас ві - ра в дім на не - бе - сах!

Приспів

Вір - ніс - тю ба - жа - ю сла - ви - ти Хрис - та!

Бла - го - дять лиш в Ньо - му і лю - бов свя - та.

БУДЬ ВИКОНАВЦЕМ СЛОВА!

Будьте виконавцями Слова,
а не лише слухачами,
які обманюють самих себе.
Як. 1:22

Коли Марія повірила, що Ісус її Спаситель, їй було лише вісім років. Дівчинка знала, що зробила багато неугодних Богові вчинків, і жалкувала про це. Разом із мамою вона ввечері перед сном помолилася й розповіла Богові все, що змогла пригадати. Потім мама прочитала вірш, який Марія відразу вивчила напам'ять:

Будьте виконавцями Слова,
а не лише слухачами,
які обманюють самих себе.
Як. 1:22

Після цього мама сказала, що віра має проявити себе. Марія запитала:

– Що означає «проявити»?

Мама пояснила це так:

– Багато людей, які щойно звернулися до Бога та Ісуса Христа, дуже натхненні та сповнені радості. Але, на жаль, потім дехто забуває про Бога. Спершу повірили, але через

якийсь час припиняють виконувати те, про що говорить Бог. Уяви собі: твоя вчителька поставила тобі «четвірку» за читання. Але додала, що ця «четвірка» нетверда. Якщо захочеш отримати її у свій річний табель, то маєш проявити себе. Це означає, що тобі треба тренуватись у читанні, щоб наприкінці навчального року читати краще, ніж зараз. Так само і з нашою вірою. Бог хоче, щоб ми розуміли Його дедалі глибше та продовжували любити Його й чинити за Його Словом, навіть коли постаріємо й посивіємо.

– Мамо, я не можу собі уявити, що колись ти постарієш і посивієш, – зауважила Марія. Потім вона впевнено подивилася на свою неньку і серйозно сказала: – Мамо, я дуже хочу робити те, чого від мене чекає Бог!

– Я щиро рада, Маріє, – відповіла жінка. – Якщо робиш те, чого хоче Бог, то ти є виконавицею слова. Слово, про яке йдеться у вірші, – це наша Біблія.

– Так, я це давно знаю, мамо! – радо вигукнула Марія, обвиваючи руками шию матері.

Відтоді в серці Марії оселилася радість, якої вона ще не знала. Усе дівчинці давалося легко, вона залюбки ходила у школу, і їй навіть було байдуже, що дріботів дощ.

Якось мама попросила:

– Маріє, не могла б ти викинути сміття?

– Так, звісно, зараз! – охоче відгукнулася дівчинка зі своєї кімнати.

Вона тільки-но випустила з клітки Сніжка, свого кролика, але йому не можна бігати по кімнаті без нагляду. Що робити? Узагалі-то мамі не подобається, коли кролика випускають на волю, але по-справжньому вона цього ніколи не забороняла. Марія зазирнула під ліжко.

– Сніжку, іди-но сюди, мій маленький!

Дівчинка спробувала приманити його, але Сніжок забився в дальній кут, куди не дотягтися. «Ну, тоді візьмуся до домашніх завдань, а коли він вилізе з-під ліжка, я зловлю його й поверну у клітку», – вирішила Марія.

Уроки дівчинка виконала швидко. Аж тут Марія згадала, що вона ще не випробувала свої нові фарби. Двадцять чотири кольори! Вона дістала їх із шухляди й почала розглядати рівну поверхню кожного кольору. Пензлик

також абсолютно новий, і тюбик з білою фарбою. Альбом для малювання вона вже має, треба лише по воду в кухню сходити. О, ще знадобиться склянка...

– Маріє, ти ж хотіла викинути сміття, чи не так? – нагадала мама.

– Ой, мамо! Сніжка треба повернути у клітку! – захвилювалася Марія. Вона побігла у свою кімнату, але Сніжка під ліжком уже не було. Дівчинка пошукала під столом, під полицею, поряд із кошиком для сміття, за занавіскою – немає кролика!

– Мамусю, Сніжок зник!

Марія заплакала.

– Викинь спочатку сміття, потім пошукаємо Сніжка, – спокійно мовила мама. Марія швиденько витерла сльози і взяла пакет зі сміттям.

– Добре зачини за собою двері, щоб Сніжок не вискочив у коридор, – крикнула услід мама.

**Будьте виконавцями
Слова,
а не лише слухачами,
які обманюють самих себе.**

Як. 1:22

Марія поспішала повернутися, перестрибуючи через сходи.

– Мамо, допоможеш мені шукати? – запитала вона.

Жінка спробувала заспокоїти дочку.

– Він не міг далеко втекти. Згадай, куди ти прямувала зі своєї кімнати? – запитала вона.

– Е-е-е, на кухню, – відповіла Марія. – Мені потрібна була склянка.

– Навіщо вона тобі знадобилася? – здивувалася мама.

– Я хотіла... я ще хотіла помалювати...

Марія опустила голову.

Мама замислилася:

– Отже, Сніжок може бути або на кухні, або в передпокої, або у твоїй...

– Мамусю, ось він! – вигукнула Марія з полегшенням, побачивши, як кролик вистрибнув з-за шафи.

Увечері мама, як завжди, підішла до Марії на ліжку й запитала:

– Чи пам'ятаєш той вірш, про який ми говорили, коли ти на вернулася до віри в Бога?

Звісно, Марія пам'ятала:

**Будьте виконавцями Слова,
а не лише слухачами,
які обманюють самих себе.**

Як. 1:22

– Мамо, гадаю, сьогодні я не була виконавицею слова, так? Мені дуже прикро, – зізналася дівчинка.

– Так, це так. Але ти можеш сказати про це Господу Ісусу Христу, Він пробачить. Адже нам іще багато чого потрібно вчитися, – ніжно відповіла мама. – Іноді ми просто забуваємо, як нам слід чинити.

– Так, мамо, коли я згадала про свою коробку з фарбами, то геть забула про сміття. Я хочу розповісти про все це Ісусу, – сказала Марія. – А ти сердисься на мене?

– Аж ніяк, – запевнила її мама.

У молитві Марія попросила Ісуса пробачити їй та допомогти бути слухняною.

Коли дівчинка лягла в ліжку й заплющила очі, вона відчула величезну вдячність, що Господь Ісус Христос прощає і любить. Із цією думкою Марія заснула.

І ми також пам'ятаймо, що Ісус любить нас, і разом прочитаймо цей вірш уголос:

**Будьте виконавцями Слова,
а не лише слухачами,
які обманюють самих себе.**

Як. 1:22

Виріж вірш і наклеї його на свій молитовний кубик зі «СТЕЖИНКИ» 2023–1.

Із книжки «Bibelse für Kinder erklärt», © CLV

ІСУС – МІЙ КОМПАС

Олена Хеттлер

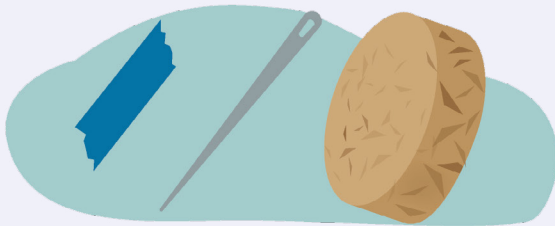
Наш Господь вірний нам, Він допомагає не збитися зі шляху. Про це говорить Біблія, наприклад, у псалмі, який ти знайдеш на сторінці 16 нашого журналу. Ісус Христос – як компас, який точно показує напрямок.

Ти знаєш, що стрілка компаса завжди вказує на північ? Чи хочеш зробити такий прилад власноруч?

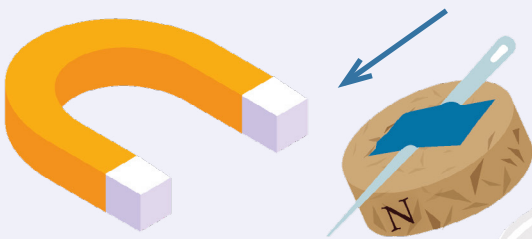
Тобі знадобляться:

- * кружальце корка, якими закупорюють пляшки, товщиною з палець. Попроси дорослих допомогти тобі відрізати таке кружальце – для цього потрібен гострий ніж;
- * тонка довга металева голка із затупленим кінцем, аби не поколотися;
- * магніт, бажано з позначеним північним полюсом (N);
- * стрічка-липучка;
- * таріль із водою.

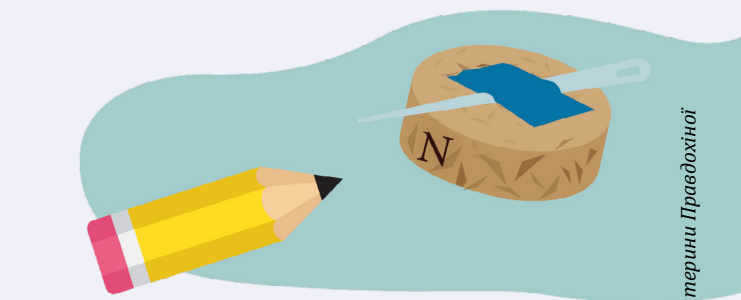
1. Приклей за допомогою липучки голку на коркове кружальце, на більш рівну його сторону, посередині.

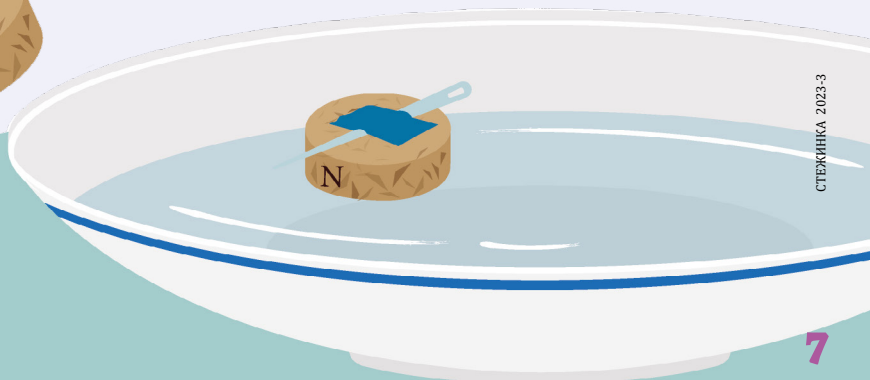
3. Тепер проведи магнітом по голці, починаючи з непозначеного кінця в напрямку букви N. Саме так, а не навпаки! Інакше твій компас виявиться зарядженим неправильно!

2. Під одним із кінців голки, на поверхні корку, намалюй літеру N.

4. Опустити саморобний компас на поверхню води. Ти побачиш, як він обернеться і вкаже на північ.

СПОКУСА В ПУСТЕЛІ

Вальдемар Цорн

Ісусові було десь тридцять років, коли Він прийшов до берега Йордану, де Іван хрестив усіх охочих. І там, у Йордані, Ісус охрестився. Незабаром Святий Дух спонукав Його піти в пустелю. Дні та ночі проводив Ісус у молитві до Бога, у спілкуванні зі Своїм Батьком Небесним. У цей час Він нічого не їв і не пив.

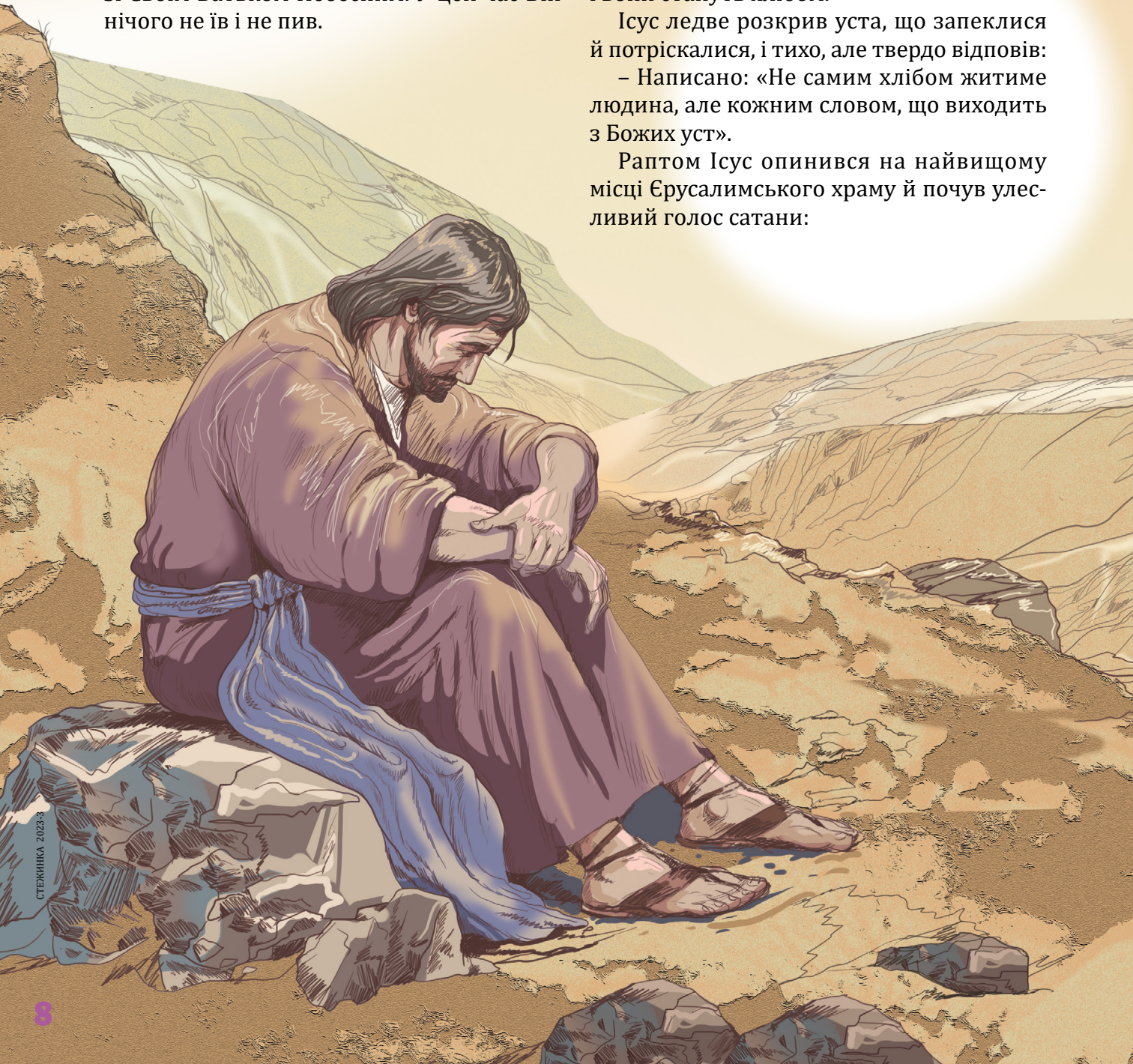
Ось сидить Ісус, ослаблений і голодний, на камені, дивиться навколо Себе на голі гори, розпечене каміння, як раптом з'являється... сатана й говорить Йому:

– Ну чого Ти мучишся? Якщо Ти – Син Божий, то можеш цим каменям наказати – і вони стануть хлібом.

Ісус ледве розкрив уста, що запеклися й потріскалися, і тихо, але твердо відповів:

– Написано: «Не самим хлібом житиме людина, але кожним словом, що виходить з Божих уст».

Раптом Ісус опинився на найвищому місці Єрусалимського храму й почув улесливий голос сатани:

Як ти вважаєш?

1. Після якої події Ісус пішов у пустельні місця для посту й молитви?
2. Як Ісус відбив спокуси сатани?
3. Як ми можемо опиратися спокусам?

– Якщо Ти Син Божий, то кинься вниз, бо написано: «Своїм ангелам звелить, щоб оберегали Тебе, і на руках піднесуть Тебе, щоб Ти не вдарив об камінь ногу Свою».

Одразу у відповідь пролунали рішучі слова Ісуса:

– Написано також: «Не спокушатимеш Господа, Бога свого».

Тоді сатана зробив іще одну, цього разу останню спробу змусити Ісуса згрішити. Він показав Ісусові всі царства світу, усі їхні багатства та славу і впевнено сказав:

– Ти ж прийшов, аби стати царем цього світу. Якщо Ти вклонишся мені, то я дам Тобі владу над усім світом, над усіма цими царствами.

Проте Ісус знову твердо відповів:

– Відійди від Мене, сатано! Написано: «Господу, Богові своєму, поклонятимешся і Йому єдиному служитимеш».

І сатана відступив від Ісуса.

Ісус від втоми мало не впав, аж тут до Нього наблизився ангел Божий і підтримав Його.

Прочитати про те, як Ісус опирався спокусам, ти можеш у Євангеліях: Матвія, 4:1–11; Марка, 1:12–13 та Луки, 4:1–13.

ТОЙ, ХТО ВІРИТЬ, - ОЗНАЧАЄ ВІРНИЙ

Вальдемар Цорн

Тебе вже хтось зраджував? Що рідніший тобі той, хто зрадив, то болючіше серцю. Коли я навчався у третьому класі, мого батька заарештували й посадили у в'язницю, бо він був проповідником. Такі часи: при владі були комуністи, які хотіли знищити віру в Бога. Мій однокласник – друг, з яким я проводив увесь свій вільний час, – якось пішов і розповів учительці про все, що відбувається у нас вдома. Навіть про те, які картини із християнськими мотивами й текстами висять у наших кімнатах. Для мене це було велике розчарування. Ми не посварилися, але й друзями більше не були. У дружбі найголовніше – вірність.

І в наших відносинах з Богом вірність також надзвичайно важлива. Ніколи і за жодних обставин ми не повинні зраджувати Бога. Ти запитаєш: як ми можемо Його

зрадити? А ти знаєш, що в давньогрецькій мові, якою був написаний Новий Завіт, слова «віра» та «вірність» мають один корінь, як і в українській? Що це споріднені слова? Якщо ми віримо Богові, то довіряємо Йому і чинимо за Його Словом. Вірність Богові – це життя за Його заповідями. Людину, яка по-справжньому вірує в Ісуса Христа, Біблія називає – вірною.

Як у спокусах зберігати вірність, нам Своім прикладом показав Ісус: щоразу, коли сатана намагався спокусити Його на гріх, Він відповідав: «Ні! Адже написано...» Ісус у Своему земному житті, служінні, ставленні до Господа та людей завжди тримався Слова Божого.

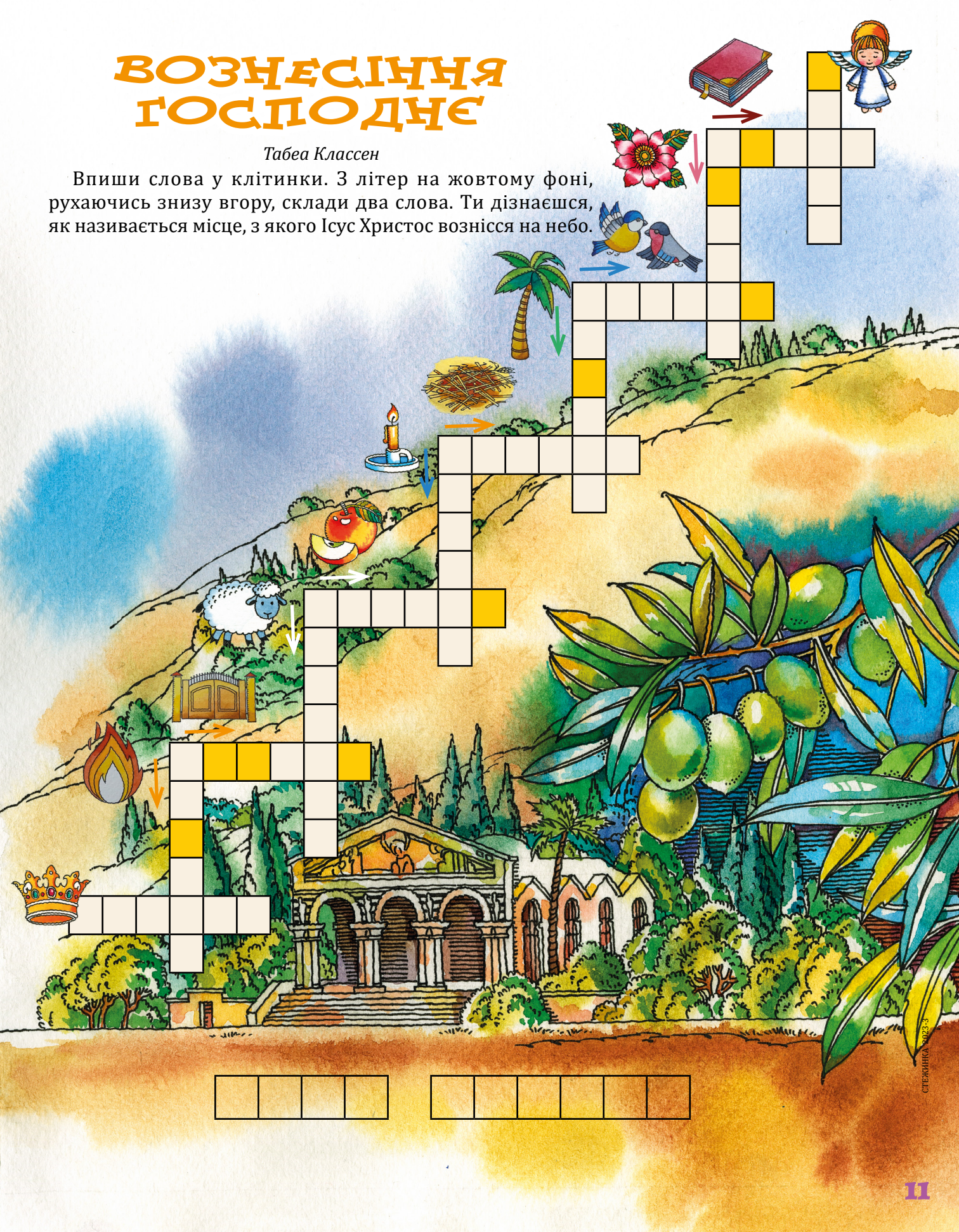
Нам є чого в Нього повчитися!

ВОЗНЕСІННЯ ГОСПОДНЄ

Табела Классен

Впиши слова у клітинки. 3 літери на жовтому фоні, рухаючись знизу вгору, склади два слова. Ти дізнаєшся, як називається місце, з якого Ісус Христос вознісся на небо.

--	--	--	--

--	--	--	--	--	--	--

СТЕЖИМКА 2023

У НАС У ГОСТЯХ РІДНИЙ БРАТ «СТЕЖИНКИ»

«Дитячий ліхтарик» – так у перекладі з румунської називається журнал з великої та дружньої родини «СТЕЖИНКИ». Ти вже знаєш, що до цієї сім'ї входять християнські журнали для дітей дев'ятьма мовами.

«FELINARUL COPIILOR» виходить із 2006 року. Порахуй, скільки йому років? Цей журнал читають діти не лише в Румунії, а й у Молдові, Україні, Німеччині, Австрії, Швейцарії, Греції, Великій Британії та навіть у США й Аргентині!

Не кожен, звичайно, уміє читати румунською мовою. Тому ми розповімо тобі, про що йдеться у статті з «FELINARUL COPIILOR», яку ти бачиш на цій сторінці.

П'ЯТДЕСЯТНИЦЯ – ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЇ

ZIUA DE NAȘTERE A BISERICII DOMNULUI ISUS CRISTOS

Waldemar Zorn

În Noul Testament există o carte care relatează istoria primei biserici. Această carte se numește „Faptele apostolilor”. A fost scrisă de către un medic, pe nume Luca. Tot el este și autorul unuia dintre evanghelii, care îl și poartă numele. Luca l-a însoțit pe apostolul Pavel în toate călătoriile misionare. El a consemnat tot ce i s-a relatat și tot ce a văzut.

Cartea începe cu o despărțire. Domnul Iisus Se desparte de ucenicii Săi și Se înalță la cer. Înainte de înălțarea Sa, Domnul Iisus le-a poruncit „să nu se despărțeze de Ierusalim, ci să aștepte acolo promisiunea Tatălui, „pe care”, le-a zis El, „vați auzi-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt. (...) voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.” (Faptele apostolilor 1:4-5, 8).

Zece zile mai târziu, ucenicii împreună cu prietenii și rudelor lor s-au adunat într-o casă, ca să i se închine lui Dumnezeu. Au așteptat ceea ce le promisese Domnul Iisus. Deodată, s-a auzit un vuiet, ca vântul unui vânt puternic.

Deasupra capetelor ucenicilor care se rugau au apărut... limbi de foc! Dintr-odată, apostolii au început

El, ce zici? Care-i părerea ta?
1. Cine a scris cartea Faptele apostolilor?
2. Ce sărbătorim în Rusali?
3. Ce trebuie să facem, pentru a deveni membri ai Bisericii Domnului Iisus Cristos?

să vorbească în limbi străine, pe care nu le învățaseră niciodată. La acel vuiet puternic, au venit în graba mare mulți oameni: romani, persani, arabi etc. Toți au fost umiți, deoarece apostolii predicau în limbile lor! Au putut auzi astfel despre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu, chiar în limba lor maternă.

Apostolul Petru s-a ridicat în mijlocul mulțimii și a spus că ceea ce vedeau și auzeau ei era împlinirea profețiilor biblice: Dumnezeu îi trimisese pe Duhul Sfânt în această lume. Toți aceia care cred în Domnul Iisus Cristos, se pocăiesc și-L acceptă pe El ca Stăpân în viețile lor, primesc și el Duhul Sfânt, devenind astfel copii lui Dumnezeu.

Petru a vorbit foarte înflăcărat și Cel Atotputernic l-a binecuvântat atât de mult predica, încât în ziua aceea mulți oameni s-au pocălit și au fost botezați. Trei mii de oameni s-au alăturat Bisericii Domnului Iisus.

Aceasta s-a întâmplat la sărbătoarea iudaică a Cincizecimii. Această zi ne-o sărbătorim în prezent ca fiind ziua de Rusali, adică ziua renașterii Duhului Sfânt. Aceasta este ziua de naștere a Bisericii Domnului Iisus.

Poți citi această relatare în primele două capitole din Faptele apostolilor.

4 5

Книга Дії апостолів розповідає про те, як воскреслий Ісус попрощався зі Своїми учнями й вознісся на небо. Але перед цим Він нагадав апостолам про обітницю, або обіцянку Бога: «Ви приймете силу, коли Святий Дух зійде на вас, і ви будете Моїми свідками в Єрусалимі, по всій Юдеї та Самарії – і аж до краю землі!»

Цю обітницю Бог виконав уже за десять днів, коли послідовники Христа зібралися разом на молитву. Аж тут почувся сильний шум вітру, і над головою кожного з учнів з'явився вогненний язик! Апостоли почали розповідати про Бога так, що інші люди – перси, римляни, араби – розуміли їх кожен своєю рідною мовою. Просто так, без перекладача! Тобто перекладачем був Сам Святий Дух, Який зійшов на людей.

Того дня багато людей почуло проповідь Євангелія. Три тисячі прийняло хрещення. Так народилася Церква Христова – перша громада людей, які вірять в Ісуса. Сталося це на свято П'ятдесятниці, тобто 50-го дня після Пасхи.

А прочитати цю історію повністю ти можеш сам у Новому Завіті, у перших двох розділах Дій апостолів.

ХМАРА ЧИ ВОГОНЬ?

У цю забавку можна грати у приміщенні або просто неба. У ній не визначають переможців, адже важливі увага, рухливість і вміння домовлятися навіть без слів.

Учасники стають у півколо, перед ними – ведучий.

У руках ведучий тримає дві невеличкі хустинки з дуже тонкого матеріалу. Одна – білого кольору як символ хмари, на якій Господь здійнявся в небо. Інша хустка – червона, наче язика полум'я при сходженні Духа Святого на учнів Христа.

Ведучий підкидає вгору одну з хустинок, повертається спиною до інших, заплющує очі й починає рахувати до 10 – не дуже швидко, але й не зовсім повільно.

У цей час гравці мовчки, за допомогою знаків, домовляються між собою, хто підійме хустинку. Той, кого обрали, швидко ховає її в кулак. Важливо, щоб із цього моменту всі учасники тримали руки в кулачках, аби ведучий не здогадався, хто саме заховав хустинку.

Якщо хустинка червона («вогонь»), то гравці залишаються стояти у півколі.

Закінчивши лічбу, ведучий обходить гравців, які одне за одним показують долоні. Щойно він наблизиться до гравця з червоною хустинкою, той зривається з місця й тікає. Завдання ведучого – зловити його. Утікач може на ходу передавати хустку іншим. У кого хустинка випаде з рук – той буде новим ведучим. Або ж ним стане гравець із хустинкою, якого спіймав ведучий.

Якщо хусточка біла, тобто «хмара», – гравці розбігаються і займають місця так, аби ноги не торкалися землі: на стільцях, лавах, деревах. Можна навіть стати на одну ногу.

Ведучий рахує до 10, а потім вирушає шукати хустку. Гравець, до якого він підійде, має розкрити перед ним кулачки. Той, у кого знайдуть хустинку, стає новим ведучим.

Якщо ж під час пошуку ведучий помітить, що один із гравців торкнувся ногою землі або став обома ногами на землю, хоча до цього стояв на одній, він усім про це повідомляє. Цього гравця призначають новим ведучим, навіть якщо хусточку ще не знайдено. Він забирає собі обидві хустинки, і гра продовжується.

ЯК «СТЕЖИНКА» ДО ГРАМОТИ ВЕДЕ

Записала Олена Хеттлер

Сьогодні запитання нашому болгарському місіонеру Івану Спасову ставлять діти з громади міста Дельменхорста, Німеччина: Самуель Бартель, Лукас Кер і Йоель Екерт.

Як ви навернулися до віри?

Ще юнаком я шукав сенс життя, брав книжки в міській бібліотеці, багато читав. Я був сором'язливим, навіть замкненим у собі. Друзів мав небагато, але й ті одного дня мене зрадили. Я дуже хвилювався через це. Добре, що сім'я мене підтримувала.

Коли мені виповнилося 15 років, батьки розлучилися. Для мене це було дуже важко. Моя мама навернулася до віри за кілька років до мене. Вона просила піти з нею в церкву, але я хотів знайти сенс життя іншими способами. Прабабуся молилася за мене, і, зрештою, я прийшов у християнську громаду. Там я побачив добрі стосунки між людьми, любов одне до одного. Мене хвилювали питання віри в Бога, і я почав читати журнал «Віра і життя». Я покаявся у 16 років, а за рік охрестився.

Ви завжди хотіли стати місіонером?

Ні. Спочатку, коли навчався в Біблійному інституті, я не був певен, чи моя це професія. Я закінчив інститут, здобув ступінь магістра. Мої колеги поїхали працювати в мусульманські країни, дехто залишився в Болгарії. І я теж почав служіння серед циган і турків.

Як довго ви вже працюєте місіонером? Це важко?

Несу служіння вже 20 років. Працювати непросто. Доводиться долати мовний бар'єр, культурні відмінності. Але Божа любов спонукає мене віддавати людям усе те добре, що я отримав від Нього. Мені подобається допомагати дітям і дорослим навчатися читання та письма.

Іван Спасов

Ви хочете бути місіонером усе життя?

Так, я вважаю, що бути місіонером – це чудово. Кожен день життя присвячую цій роботі. Бог покликав мене, і я хочу служити до останнього дня Йому та людям.

Чому ви вирішили служити саме в Болгарії?

Я – болгарин, народився в цій країні, увірував тут. Отже, маю служити в Болгарії, розповідати про Бога болгарам, циганам та іншим народам, які живуть у цій країні. Адже апостол Павло спочатку теж прийшов з Євангелієм до своїх, тобто до юдеїв, а коли ті його відкинули, подався до інших народів.

Коли у вас день народження? Скільки вам років і чи маєте сім'ю, дітей?

Народився 8 грудня, у День студентів. Отже, мені треба завжди вчитися у Христа. Мені 50 років, маю дружину та двох дітей. Дочка заміжня, теж має двох дітей. Син навчається в сьомому класі. Два роки тому ми з дружиною відзначали велике свято – 25-річчя весілля!

Ви навчаєте неписьмених дітей читати й писати, а якою мовою? В які дні проходять заняття? З якого віку діти приходять до вас на навчання?

Діти навчаються болгарської мови. Удома вони спілкуються рідною мовою – турецькою чи циганською. У школі ж їм часом важко опанувати читання та письмо болгарською, через це вони відстають у навчанні. На заняття до нас приходять щочетверга та щоп'ятниці. Вік дітей – з першого класу до п'ятого. Грамоті вони навчаються за текстами, які розповідають про Христа: з Нового Завіту, брошур місії «СВІТЛО НА СХОДІ» та болгарської «СТЕЖИНКИ».

А ви хоч раз прочитали Біблію повністю?

Усю Біблію – щонайменше сім разів. Але читав не завжди все одразу, а книгу за книгою. Корисно прочитати хоч раз повну Біблію для загального уявлення. Читати треба уважно, вивчаючи й аналізуючи: про що йдеться в тексті, про яких людей, події? При повторному читанні Святий Дух відкриває нам нові істини, ми «для Бога багатіємо», розуміємо дедалі більше.

Чи відчули ви у своєму житті вірність Бога?

Багато разів. Наприклад, ми молилися про мікроавтобус для циганської громади. За місяць Бог дав відповідь, тобто автобус. Це свідчення Божої турботи. Він знає, чого ми потребуємо.

Але найголовніше – коли бачу, як діти й дорослі, яких ми навчаємо, навертаються до Бога.

Бажаємо вам і надалі Божого провадження та благословень у служінні в Болгарії!

Твоя молитва:

- щоб Бог послав у Ямбол, де живе Іван Спасів, більше християнських служителів;
- щоб діти та дорослі у країні приходили до покаяння, наверталися до віри у Христа;
- щоб у Ямболі побудували церкву для богослужінь і зустрічей із людьми.

Редакція дякує Ірині Луціус, керівниці дитячого служіння громади Дельменхорста, за допомогу в підготовці запитань до інтерв'ю.

ЗАПИТАЙ ЧАС!

Дорогий читачу, ти, напевно, маєш запитання, відповіді на які давно шукаєш. Це дуже добре, бо тепер можеш надіслати їх нам у редакцію, і ми попросимо одного з наших 40 місіонерів відповісти на них!

Запитання можуть бути різними: про Біблію, про світ, у якому ми живемо, про твої повсякденні турботи. Наші контактні дані ти знайдеш на сторінці 31. Не забудь написати на конверті свою **зворотну адресу!** Вона потрібна для кон-

такту з твоїми батьками, бо тільки вони можуть дозволити нам опублікувати в журналі твої ім'я та прізвище.

Було б добре, якби батьки одразу заповнили та надіслали нам свою згоду на публікацію. Цей формуляр можна завантажити, пройшовши за посиланням:

www.lio.org/de/tropinka-kinderzeitschrift.html

НА ПРАВИЛЬНОМУ ШЛЯХУ

Спробуй прочитати псалом болгарською мовою.
Чи впізнаєш ти його? Підказка: цей псалом
розпочинає книгу Псалмів.

Псалом Давидов.

1 Блажен е оня човек, който не отива в събранието на нечестивци, в пътя на грешници не стои и в сбирещето на развратители не седи,

2 а в закона на Господа е волята му, и върху Неговия закон той размишлява денем и нощем!

3 И ще бъде той като дърво, посадено край водни потоци, което дава плода си в свое време, и чийто лист не вехне; и във всичко, що върши, ще успее.

4 Не тъй са нечестивците, (не тъй;) но те са като прах, що вятърът измита (от земното лице).

5 Затова нечестивците не ще устоят на съда, и грешниците – в събранието на праведните.

6 Защото Господ знае пътя на праведните, а пътят на нечестивците ще погине.

ЛЕЛЕКА, МІЙ ВІРНИЙ ДРУГ

Фріда Буш

Я вважала б цю реальну історію вигадкою, якби особисто не була її свідком.

На початку 1920-х років на одній фермі в Земландії (на півночі Східної Пруссії – сьогодні Калінінградська область) часто бачили лелеку, який поважно походжав по садибі. Він був улюбленцем усієї родини, яка всіляко турбувалася про нього. Птаха та людей пов'язувала одна особлива історія.

Якось син фермера, якому на той час було років шістнадцять, побачив на галявині лелеку, який безпорадно підстрибував і змахував крилами. Хлопець без зусиль спіймав птаха й обережно приніс додому.

Завдяки дбайливому догляду лелека швидко видужав, проте далекий переліт із родичами на південь був йому не до снаги. Східнопруська зима в теплому хліві пішла птаху на користь. Наступне літо він провів частково на селянському дворі, частково зі своїми родичами. А восени полетів разом з іншими птахами на південь.

Чи повернувся лелека навесні на ферму? Так, так воно й було! Певна річ, птах звів на даху комори гніздо і не нехтував ласощами, що перепадали йому та його сімейству від дбайливих господарів.

Восени лелека знову полетів на південь. У цей час його рятівника забрали на війну. Хлопець потрапив у полон до французів, і його відправили до африканської колонії. Там бранця примушували працювати на полі. Він дуже сумував за домівкою, особливо коли бачив лелек, які летіли на північ.

– Передавайте вітання моїй батьківщині, моїм батькам, – кричав бранець їм услід.

І тут сталося дещо надзвичайне. Один великий гарний лелека раптом відокремився від зграї і, опускаючись дедалі нижче, зробив коло над полоненим, приземлився й побіг до нього, схвильовано тріпочучи крилами. І хлопець упізнав птаха – це був його лелека!

Бранець хотів обійняти птаха, але боявся цим налякати його. Проте лелека довірливо підійшов і навіть дозволив погладити себе.

Сльози навернулися на очі бранця. Аж тут сяйнула думка! У кишені ж є клаптик паперу й олівець! Він швидко написав: «Я живий!» І додав свою адресу.

Погладивши лелеку на прощання, хлопець засунув записку між пір'ям крил, зумівши навіть обмотати нею одне перо. Чи утримають крила цей клаптик упродовж усього перельоту?

Крила втримали! Прилетівши на ферму, лелека підозріло близько раз у раз підходив до батьків юнака, що врешті-решт вони побачили на крилі папірець і забрали його у птаха. Онімівши від подиву, батьки прочитали послання свого сина, від якого ось уже цілий рік не було жодної звістки.

– Він живий! Наш хлопчик живий!

Батько одразу ж поїхав до найближчого військового відомства. І незабаром їхнього сина обміняли на французького полоненого.

З газети «Ostpreußenblatt», 1972 р.

НА ПРОГУЛЯНЦІ З ВЕРБЛЮДОМ

Брауні

побувала наша редакторка
Олена Хеттлер

Знайомлячись із нами, Брауні та Ларик дивляться з цікавістю. Чотири величезних, темних, напрочуд гарних ока з довгими віями буквально сканують нашу маленьку групу: «Хто ви? Чи можна вам довіряти? Чого ви хочете?»

Ларик, повне ім'я Іларіон, і Брауні, звісно, не можуть говорити, бо вони альпаки. Разом із п'ятьма родичами вони мешкають на мініфермі «Щаслива лама».

А навіщо потрібна така ферма? Ясна річ – для того, щоб ходити з тваринами на прогулянку! Педагогиня* Катерина супроводжує невеличке «стадо» з альпак і людей, що чимчикують тінистою лісовою стежкою. Дорогою вона розповідає про сімейство верблюдових Старого та Нового Світу, про вікуній і гуанако. Як відрізнити ламу від альпаки? Усе просто: у першої вуха довгі, округлі й пухнасті, а у другої – набагато коротші й загострені. Ми дізнаємося про те, як п'ять років тому Катерина з колегою заснувала ферму альпак і лам. Вони дуже хотіли подарувати можливість спілкування з такими милими тваринами всім дітям і дорослим. Саме всім, незалежно від того, скільки вони мають грошей, аби заплатити за прогулянку з ламою.

Засновники ферми запозичили ідею з італійського міста Неаполя. Там відвідувач кафе замовляє одну філіжанку кави, а платить за дві. Друга кава дістається тому, хто не може її собі дозволити. Цей звичай називається «caffè sospeso» – «відкладена кава».

А на фермі Катерини є «відкладені лами»: «lama sospeso». Тобто ти оплачуєш свою прогулянку з твариною і додаєш до цієї суми пожертву. Таким чином інший відвідувач може безкоштовно «взяти напрокат» ламу або альпаку. Катерині подобається працювати з групами дітей, а також із людьми з обмеженими можливостями, адже для них спілкування з тваринами має доведений лікувальний ефект.

Дві альпаки, яких ми ведемо на повідку, дуже пильні й обережні в дорозі. Вони майже водночас повертають свої симпатичні мордочки на найменший шум у підліску. Волохаті друзі чітко нам повідомляють, кому з групи вони віддають перевагу, а від кого намагаються триматися якнайдалі. Ні, вони не плюються, як це іноді роблять верблюди. Але в їхніх виразних очах можна прочитати все. Наприкінці майже двогодинної прогулянки лісом залишається питання: хто ж кого вів насправді?

Скільки лам і скільки альпак ти бачиш на цьому розвороті? У тексті є підказка, як відрізнити ці два види верблюдових.

Ларик

НЕ/ВИКОНАНІ БАЖАННЯ

Евеліна Кунц

Олівія зі своїм дитячим садком їде на екскурсію на ферму! Вона так чекала на це! Лише двічі ще поспати! П'ятирічна дівчинка дуже любила тварин і вже давно мала таємне бажання: поспостерігати поблизу, як народжується дитинча. Чи матиме вона нарешті такий шанс? Дорогою додому вона бігла підстрибом, у такт промовляючи молитву:

– Прошу, Боже, прошу, Боже, прошу, Боже...

Її темні кучерики весело підстрибували разом із нею. Тільки-но переступивши поріг домівки, дівчинка закричала:

– Мамо, ми їдемо на ферму! Там багато тварин, можна покататися на віслюку, і, можливо, мені дозволять погодувати кроликів і допомогти з доїнням. А може, я побачу, як народжується дитинча!

Мама Олівії раділа разом із нею:

– Як чудово, скільки всього побачиш! Тільки навряд чи дитинча народиться саме тоді, коли ви там будете, – обережно зауважила вона.

Олівія подивилася на матір широко розплющеними очима.

– Але ж я так давно про це мріяла! Я благала Бога, щоб Він послав дитинча за два дні! І... – дівчинка не давала мамі вставити ані слова, – і я молитимусь іще, і тоді Бог відповість на мою молитву, еге ж?

Мама не поспішала з відповіддю.

– Звісно, Бог відповідає на наші молитви. Але ми не завжди отримуємо бажане просто зараз. Розумієш, Бог краще знає, що для нас добре.

– Саме так, – упевнено заявила Олівія, – а мені корисно побачити народження тварини. Що в нас на обід?

Із цими словами вона сіла на кухонну лаву, демонструючи, що розмову закінчено.

Нарешті настала довгоочікувана п'ятниця. Рюкзак зібрано, панاما на голові, на ногах – зручне взуття. Усі готові вирушати! Олівія зі своєю групою сіла у шкільний автобус, і він повіз дітей на ферму. Дівчинка від нетерпіння не знаходила місця: що на них чекає?

Зійшовши з автобуса, діти побачили, що біля паркану стояли люди та схвильовано розмовляли. У загоні були кози. Дружина фермера схилилася до однієї тварини. Фермер підійшов до дітей і промовив:

– Геша щойно з'явився на світ! Лише кілька хвилин тому.

Діти одразу ж побігли подивитися, тільки Олівія лишилася на місці, розчарована. Це неможливо! Вона запізнилася лише на кілька хвилин! Аж ось фермер повернувся до виховательки, і Олівія почула:

– Можливо, нам пощастить, і друга коза теж сьогодні розродиться, дуже схоже на те.

Підбадьорена цією новиною, дівчинка побігла за іншими. Діти розглядали новонароджене козеня, яке вже намагалося звестися на ноги. Але Олівія не зводила очей з іншої кози з величезним животом і подумки вмовляла її якнайшвидше народити. І справді: у кози з'явилося навіть не одне дитинча, а двійко! І Олівія бачила це, стоячи зовсім близько! Вона від подиву роззявила рот і не могла повірити у своє щастя. Невдовзі гарненькі козенята-близнюки лежали на соломі, а мати вилизувала їх. Олівія тріумфувала: «Бог почув мої молитви!»

Удома дівчинка захопливо розповідала про свої враження. Раптом двері відчинилися, і в кімнату вбіг її брат Йона. З одного погляду видно, що він дуже засмучений. Хлопчик кинув спортивну сумку в куток і кулею влетів у свою кімнату. Батько пішов за ним:

– Що трапилося, синку?

– Завтра хокейний турнір, а ми сьогодні на тренуванні грали гірше, ніж будь-коли. Ми не переможемо! – випалив Йона. – До того ж вибув наш найкращий гравець, Алекс. Яка може бути перемога? Я так давно мріяв про це: хоч би раз виграти кубок!

Йона був розчарованим, засмученим і злим водночас.

Батько кивнув і трохи помовчав. Він розумів хлопчика.

– Слухай, ти просто зроби завтра все від тебе залежне, а там побачимо. Розповімо про це Ісусу, Він допоможе тобі впоратись із ситуацією, незалежно від того, як складеться турнір.

За вечерею Йона вже трохи заспокоївся, хоч і все ще супився. Олівія, дізнавшись у чому справа, спробувала підбадьорити брата:

– Помолімося за твою перемогу, це допомагає!

Йона знизав плечима й сумно посміхнувся сестрі. Він не міг по-справжньому повірити в це. Молитися? Хіба Бога цікавить хокей із м'ячем? Хоча саме про це вони чули на підлітковій групі минулої суботи. Лука, лідер групи, пояснив їм, що Ісуса цікавлять і маленькі, і великі події в нашому житті, і що Його можна просити про все. Але він також сказав, що Бог бажає лише найкращого для Своїх дітей і що все, з чим людина стикається у житті, корисне. Однак Йона не дуже зрозумів усе це.

Того вечора перед сном він таки довірився Ісусу й помолився, щоб його команда виграла змагання.

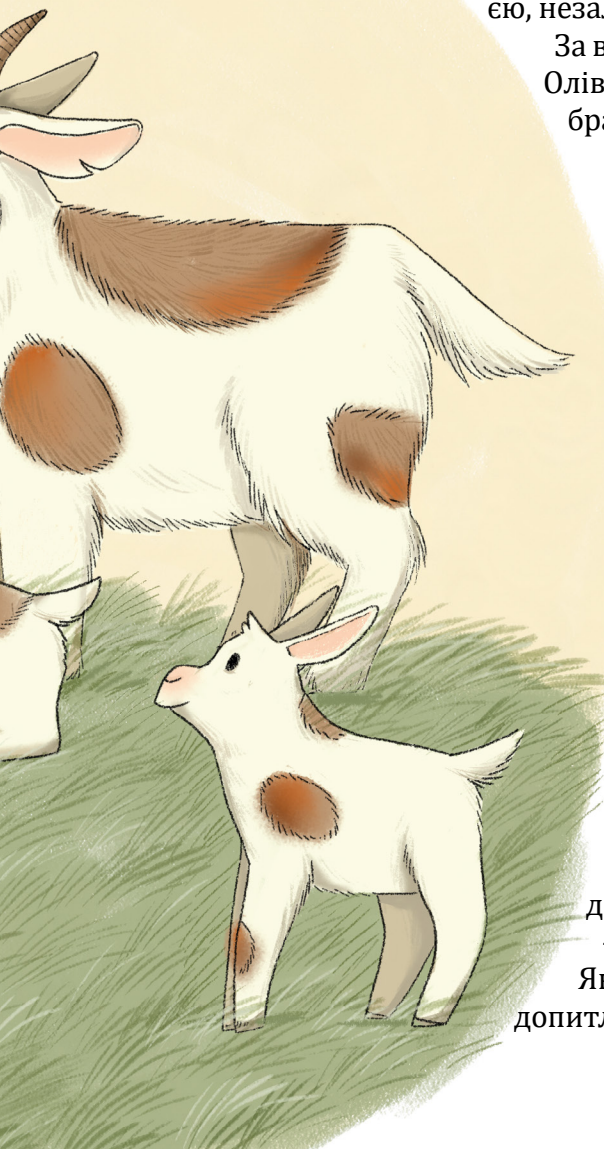
Коли наступного дня вони з батьком повернулися додому з турніру, Йона мав утомлений, але задоволений і якийсь полегшений вигляд. Олівія вибігла братові назустріч:

– Ну що, перемогли? Чи допомогла молитва?

Йона подивився на свою співчутливу сестру, скуйовдив її кучерики і відповів:

– Ні, ми не виграли, але молитва все одно допомогла.

Як це? Маленька дівчинка зовсім нічого не розуміла. Вона допитливо подивилася на батька, який змовницьки усміхався.

Йона сів на стілець у кухні й почав розповідати:

– Після перших двох таймів ми ще тримали курс. Але у третьому Веня отримав м'ячем по голові – так, що втратив рівновагу й упав. Його лоб сильно кровоточив!

– Та невже?! Твій друг Веня? – утрутилася Олівія.

– Так, довелося відвезти його до лікарні, щоб зашити рану. Батьки та тренери сказали, що в нього струс мозку. Я так злякався! – брат зробив паузу. – А потім я згадав, що дуже хотів виграти сьогодні, навіть про це молився. І раптом це бажання здалося мені таким несуттєвим! Усе, чого я зараз хотів, це щоб Веня якнайшвидше повернувся і щоб із ним усе було добре. Про це я одразу ж попросив Ісуса. – Хлопчику на очі навернулися сльози.

Мама обійняла сина, а тато продовжив:

– Незабаром зателефонували батьки Вені й заспокоїли. У нього виявилася тільки рвана рана, а решта все гаразд!

– Згодом він повернувся та спостерігав за турніром як глядач. Я відчув таке полегшення! – завершив свою розповідь Йона.

За обіднім столом було тихо, тільки мама прошепотіла:

– Слава Богу!

Йона зітхнув і, усміхнувшись своєю звичайною усмішкою, повернувся до Олівії:

– Отже, ти мала рацію, сестричко: молитва допомагає.

А тато сказав:

– Такий є Бог. Він відповідає не на всі наші молитви так, як ми цього бажаємо, хоча, наприклад, Олівія змогла бути присутньою при народженні козенят.

Він погладив дочку по голівці, і обличчя Олівії засяяло наче святковий пиріг. Потім він продовжив:

– Іноді Господь залишає бажання невиконаними. Або ж Господь дає нам розуміння, що від деяких бажань варто відмовитися, є дещо важливіше, краще, що Він хоче нам подарувати. А іноді навіть те, що здається поганим, раптом виявляється добрим.

Олівія намитьзамислилася, а потім сказала:

– Отже, якщо хороше недостатньо добре, то буде щось краще.

Усі засміялися, а мама підтвердила:

– Так воно і є.

З журналу «Ethos», № 2/2022, © Schwengeler Verlag AG

РОМАШКОВЕ ПОЛЕ

Олена Хеттлер

Як Бог проявляє до нас Свою вірність? Дізнайся про це, прочитавши зашифрований вислів. Він належить пастору та богослову Дитриху Бонхефферу, який загинув від рук фашистів у 1945 році.

* Обітниці. Наприклад, обітниця Божя про сходження Святого Духа виповнилася у день П'ятдесятниці – читай про це на стор. 12.

ЧАС ТИХОЇ

- Денисе, чи ти молишся Богові?

- А навіщо, дідусю? Я все маю. Про що мені просити Бога?

- У тебе все гаразд? Ти такий задумливий...

- Я ось про що думаю... Як правильно молитися?

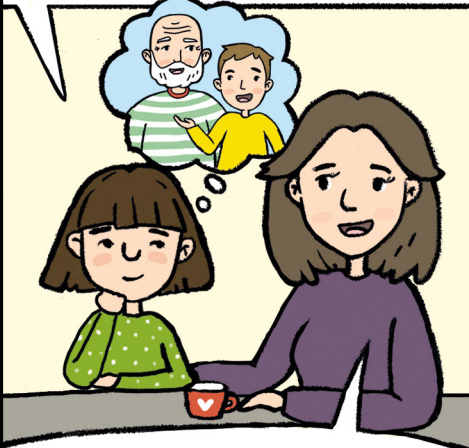
- Я часто спостерігаю, як молиться моя мама. Може, запитаймо її?

- Це аромат пирога вас сюди привів?

- Звісно! Але не тільки!

- Мамо, як правильно молитися? Як ти це робиш?

- Спершу подякуймо Богові за їжу!

- На початку Біблії ми читаємо, як Бог відвідує Адама та Єву в Едемському саду.

- І зараз Бог хоче говорити особисто з кожною людиною: з дитиною, з дорослим.

Адам? Де ти?

- Через молитву!

???

- Молитва - це моя розмова з Богом.

- Я можу молитися вголос у церкві, а також і подумки: ...коли працюю в офісі ...коли йду на заклади ...коли вдома прибираю, готую.

МОЛИТВИ

Ілюстрації Олени Гавришук

- І Бог відповідає мені. Та найкраще я чую голос Бога під час тихої молитви.

- Під час чого?

- А як Він відповідає?

- Денисе, ти ось кажеш, що рідко молишся, бо тобі нічого не потрібно.

- Час тихої молитви - це коли я усамітнююся в такому місці, де ніхто не заважає, і розповідаю Богові все, що маю на душі. Що частіше я це роблю, то ясніше відчуваю: Бог відповідає мені.

- Його голос відрізняється від голосів людей і тварин. Я чую його своїм серцем.

- Тоді подякуй Богові в молитві за те, що все маєш, що ти і твоя сім'я здорові! І Господь порадіє разом із тобою!

- Ісус теж дотримувався цього часу тихої молитви. Він ішов у відлюдне місце й молився там (Мк. 1:35). У Старому Завіті йдеться про Даниїла (Дан. 6:11): «Тричі на день він схилявся на коліна і молився, прославляючи свого Бога».

- Багато християн планує свій час тихої молитви вранці, одразу після того, як прокинеться. Так вони виявляють Богові повагу й готуються до нового дня.

- Спробуйте самі! Дотримуйтеся регулярно часу тихої молитви. А потім розкажіть, як усе вийшло.

- А мені ще треба сходити у крамницю й допомогти тобі вмити посуд!

- Але я не маю часу на цей час тихої молитви! Уранці я у школі, потім роблю уроки, прибираю у своїй кімнаті...

- Добре під час цього почитати уривок із Біблії. Адже саме через Біблію Бог розмовляє з нами особливо ясно.

Ісус
Біблія
ЧАС
ТИХОЇ
МОЛИТВИ

Чи знаєш ти, що Болгарія – невелика країна, але Творець помістив там море та гори, глибокі ущелини та снігові вершини, ліси та долини, печери та водоспади? Унікальні природні утворення та неймовірні краєвиди неабияк вражають любителів природи.

Національний парк «Рила»

Чи знаєш ти, що на території у 110 000 квадратних кілометрів Болгарія вміщує 37 гірських ланцюгів? Найбільші гірські масиви – Рила, Пірін і Родопи. На понад дві тисячі метрів над рівнем моря здіймаються їхні вершини, укриті снігом і порослі лісами. Добре позначені маршрути дозволяють туристам як улітку, так і взимку подорожувати цими місцями. У Рильських горах є найвища вершина Болгарії та всього Балканського півострова – гора Мусала (2925 метрів). Національний парк «Рила», який охоплює половину Рильських гір, відомий своїми сімома озерами. У горах Пірін росте найстаріше хвойне дерево Байкушева, вік якого приблизно 1300 років. Родопи – низькі, широкі й дуже мальовничі гори.

Чи знаєш ти, що в західній частині Родопських гір на висоті 1450 метрів, у карстовій долині річки Еркюпрія, можна побачити феномен скельних утворень під назвою Дивні мости? Їх іще називають Скельні мости. Раніше під ними були печери, які поступово обвалилися, утворивши величні мости з мармуру. Довжина Великого мосту – майже 100 метрів, ширина – близько 15 метрів. Це поєднання трьох кам'яних арок, які височіють серед соснових лісів. Висота найбільшої з них 45 метрів, а ширина – 40 метрів. Приблизно за 200 метрів за течією річки від Великого мосту є Малий міст завдовжки 60 метрів і з аркою 30 метрів. Він схожий на тунель. Довжина третього мосту лише три метри. У нього пірнає і відразу вистрибує бурхлива гірська річка.

Чи знаєш ти, що у Буйновській ущелині Родопських гір є печера, довжина галерей якої становить 8501 метр? Це складна кількоярусна система. Для туристів упорядковано лише нижній ярус, довжина його понад кілометр. Крім гарних печерних утворень, відвідувачів вражає велика кількість печерних перлів. Вони утворюються як справжні перли з піщинок, які потрапили в лунки з водою. Поступово під впливом крапель піщинки нашаровуються кальцитом і набувають своєї круглої форми.

Гора Голям Калин

Гори недалеко від міста Мельник

Чи знаєш ти, що найдовший хребет – Балканський хребет, який називають також Стара Планина? Завдовжки він понад 500 кілометрів. Стара Планина перетинає країну по всій її ширині від кордону із Сербією аж до самого Чорного моря і ділить її на дві частини – північну й південну. Під її горою Ботев, висота якої 2376 метрів, спадає найвищий водоспад Болгарії – Райското прискало. Висота його падіння – 124,5 метри.

Чи знаєш ти, що на півдні Болгарії можна побачити химерні скелясті формування заввишки до трьох метрів – Кам'яні гриби? Ці скельні утворення мають форму звичайних грибів. Їхні «ніжки» рожевого кольору, а «капелюшки», які в діаметрі сягають двох з половиною метрів, – зеленого. Перебуваючи біля цих незвичайних кам'яних стовпів із «шапками», мимоволі почувашся карликом у країні гігантів і ще більше усвідомлюєш велич Творця, Який створив усю цю красу.

Кам'яні гриби

ЛЮБІТЬ ВОРОГІВ ВАШИХ

Коли батьки Василька пішли, а ми залишилися перед лікарняною палатою, я подумав, що, можливо, це не така вже й гарна ідея – відвідати його в лікарні. Адже у школі Василько завжди дражнив і ображав мене. Та я згадав записаний у зошиті вірш із Біблії:

А Я кажу вам: «Любіть ваших ворогів, благословляйте тих, хто проклинає вас, робіть добро тим, хто ненавидить вас, і моліться за тих, які кривдять і переслідують вас».

Матвія, 5:44

Тож вирішив спробувати. Ми зайшли в палату, де на ліжку лежав Василько. Його обличчя більш бліде й худе, ніж раніше. Але загалом, схоже, у нього все добре.

– Привіт, Васильку, – невпевнено сказав я, не знаючи, з чого розпочати.

– Чого прийшли? – огризнувся він.

«Отакої!» – подумав я.

– Ми хотіли відвідати тебе, – сказав мій друг Олег. – Узагалі-то, це він хотів, – Олег показав пальцем на мене. – Ми просто вирішили скласти компанію. Радій, що до тебе взагалі хоч хтось приходить!

Василько спантеличено подивився на мене, дуже здивований тим, що хтось добровільно захотів його відвідати.

– Навіщо ти прийшов? – запитав він мене.

Я відповів:

– Ну, я радів би, якби до мене в лікарню хтось прийшов. Крім того, мені здалося неправильним ось так залишити тебе лежати тут самого. Мабуть, до тебе не так багато народу приходить. Принаймні, я не помітив, щоб ти мав друзів, еге ж?

– Ну, так... І все-таки дивно, що ви прийшли, хоч я не надто дружелюбно ставився до вас, – сказав Вася.

– Що означає «ставився»? – посміхнувся Олег. – Ти б змінив своє ставлення, це було б непогано для всіх нас.

– Обережно! – утрутився я. – Не вередуй! Якщо Василько ображав нас, це не означає, що ми маємо відповідати грубістю. Так, Васильку?

Перш ніж Василько встиг щось відповісти, Олег закричав на мене:

– Ти взагалі на чиему боці? Ти мені більше не друг! – І він вибіг з палати.

Я подумав: «Шкода, що так сталося. Але справжній друг, напевно, не став би так ображатися й одразу тікати».

І все ж таки це було правильне рішення – відвідати Василька, бо виявилось, що насправді він не такий уже й поганий. Невдовзі ми навіть потоваришували. І Василько, знайшовши свій шлях до Бога, більше не кривдить інших.

Напиши нам, якщо ти хочеш узяти участь у нашому новому проєкті «Клуб юних репортерів ШРАЙБІКУС». Наші контактні дані ти знайдеш на сторінці 31. ШРАЙБІКУС чекає на тебе!

Християнський журнал
для дітей молодшого та середнього
шкільного віку

Виходить шість разів на рік.

Видається на добровільні пожертвування.

Тираж 25 000 прим.

Засновник
РО «УМТ "СВІТЛО НА СХОДІ"»

Головний редактор: Вальдемар Цорн

Відповідальний редактор: Анна Назаренко
Редколегія: Олена Хеттлер, Ганна Мікусевиц, Олена
Зенченко, Ірина Савченко, Олена Мікула (переклад віршів,
творчих завдань із російської), Ельвіра Цорн

Журнал зареєстровано в Міністерстві юстиції України.
Свідоцтво про державну реєстрацію:
серія КВ, № 23368-13208ПР від 24.05.2018.

Підписний індекс 06597

Адреса редакції в Україні:
РО «УМТ "СВІТЛО НА СХОДІ"», вул. Хорольська, 30, м. Київ,
Україна, 02090.
Телефон: (44) 296-86-39; факс: (44) 296-87-73;
e-mail: info@sns.org.ua

Адреса редакції в Німеччині:
LICHT IM OSTEN, Postfach 1340, 70809 Korntal, GERMANY.
Телефон: +49 711 839908-23; факс: +49 711 839908-4;
e-mail: tropinka@lio.org
Instagram: tropinka_de

Адреса представництва у США:
USA, LIGHT IN THE EAST, P.O. Box 185, Orangevale, CA 95662
Tel.: +1 (916) 3483388, e-mail: liteusa@lio.org

**Оформити підписку на журнал, надсилати листи
й матеріали можна за будь-якою з наведених адрес.**

Пожертвування можна надсилати на адресу:
РО «УМТ "СВІТЛО НА СХОДІ"»,
р/р UA383052990000026006000117462
АТ КБ «Приватбанк» м. Києва,
Код ЄДРПОУ / ІНН: 14300272.

У призначенні платежу зазначити:
«Пожертвування на журнал "Стежинка"», ПІБ, адресу
й номер телефону отримувача журналу.

Пожертвування із західних країн можна надсилати
чеками на адресу редакції у Німеччині або переказами
на банківський рахунок:
IBAN DE07604500500009916425
SWIFT/BIC SOLADES1LBG
Kreissparkasse Ludwigsburg

Номер підписано до друку 04.04.2023.

Надруковано ТОВ «Новий друк»,
вул. Магнітогорська, 1, м. Київ, Україна, 02660.

Обкладинка. Іл. Яків Бурда

Стор. 14. Фото © Іван Спасов

Стор. 26–27. Фото © Angel Balashev, Luba Ertel/unsplash.com

Комп'ютерна верстка: Ганна Мікусевиц

Цитати Священного Писання наведено з Біблії в перекладі
Р. Турконяка.

© «СВІТЛО НА СХОДІ», 2023.
ISSN 2194-3796

YouTube **stezhynka**

www.sns.org.ua @stezhynka_ua

БОГ ДАЄ НОВІ СИЛИ

Мая Хаук уже другий рік працює в редакції «СТЕЖИНКИ». Вона асистентка, тобто помічниця редактора. Мая пише листи нашим читачам і діловим партнерам, керує архівом редакції. Вона дуже любить малювати, колись навіть закінчила художню школу. Ви, напевно, вже бачили її ілюстрації в журналі, а

також розгадували загадки, які вона вигадала. Ось що Мая розповідає про себе:

«За першою освітою я інженер-економіст. Але мене завжди дуже цікавила Біблія, тому після інституту я закінчила ще й Біблійну школу Місії Лібенцелля.

Я родом із сонячного Казахстану, і там у двадцятирічному віці повернулася до віри. Дитиною я нічого не знала про Бога. Ніхто не міг мені розповісти про Нього. Але пам'ятаю, що одного вечора, перед сном, мені раптом спало на думку, що треба схилити коліна й помолитися. Тільки я не знала, як це зробити... Відповіді на свої запитання я отримала пізніше, коли приєдналася до християнської громади. Тому я вважаю дуже цінним, що ви сьогодні маєте «СТЕЖИНКУ», яка розказує про Бога, про Ісуса. Ви можете читати журнал і дарувати його своїм друзям, які ще не знайомі з Ісусом.

Один із моїх улюблених віршів у Біблії – Іс. 40:31: «Хто покладається на Господа, відновлятимуться силами!» Як добре, що наш Бог постійно дає нам нові сили, нові чудові ідеї! Зокрема і для нашого журналу. Слава Йому!»

Стор. 2. Вірність починається з малого.

Стор. 11. Гора Оливна.

Стор. 16. Псалом 1.

Стор. 20–21. 4 лами і 6 альпак.

Стор. 25. Бог виконує не всі наші бажання, але всі Свої обітниці.

«Вихід»,
Алі Хуссейн, 9 років, Україна

Галина, 7 років,
с. Великий Черемель

Дорога «Стежинко»!

Мене звати Еліана, мені 6 років. Я зі своєю молодшою сестричкою дуже люблю тебе читати і з нетерпінням чекаю на кожен новий номер. Дякуємо за цікаві історії, віршики про Ісуса, чудові малюнки! Вирішила і я намалювати, як можу, щоб показати маленьку частинку творіння нашого Господа.

Я бажаю, щоб усі маленькі читачі були щасливі, слухняні батькам і дуже благословенні нашим Творцем!

Нехай Господь пошле мир нашій Україні! Мирного неба! Бережи вас Господь!

**З християнською любов'ю, повагою,
Еліана і Софія, Білгород-Дністровський**

Привіт, дорога «Стежинко»!

Мене звать Діана, мені 9 років. Я живу в селі Великий Черемель. Народилась у християнській сім'ї.

З великим захопленням читаю журнал, а також мені подобаються різноманітні завдання.

Я дуже радію, коли надходить «Стежинка», і бажаю, щоб ще більше і більше діток читали цей прекрасний журнал. Ось мій малюнок з улюбленою біблійною героїнею – Естер.

Діана, Рівненська область

